

MÓZSI FERENC

az elérhetetlen...

„Itt maradunk magas hazánkban
a havazás fehér szívében...”

Nagy László

az elérhetetlen és elhagyhatatlan HAZA
fagy-magas fehér-magas havazás-magas
szív-magas

ridegen zuhogó puhán kószáló

közel-távol távol-közel

pontos ütések mérve lelkiismeretünkere

tonnás harangnyelvek zsongása

állandóan hívogató csalogató vonzás

amitől maradna is menekülne is az ember

több és nemesebb gond félteni

azt a kicsinyke még megmaradt izzó helyet

nincs annyi hó mely befedhetné előlünk

csak hull és hull és egyre hull

a szorongás

nagy fehér aggodalom-takaró hűti szívünket

de csak nem csendesedik

ez az olvaszthatatlan gyász ideje

a fehér hallgatása a fehér csöndé

mikor a Mindenség is döbbenet várokozik és

ebben a vakító nagy hóhullásban elindul

egy eltévedt szó

hogyan megtalálja bívóhelyét...

meztelen erdő...

„kinek fáj emberek...?”

Nagy László

meztelen erdő ruhátlan gondok

könnyen elpusztítható fészkek

letörögethető fájdalmas gallyak

a kéreg is elhagyni készül törzsét

maradnak az évgyűrűk kitüremkedések

késekkel jó ellenünk a fagy is
kivájjá nézésünk kitépi hajunk
összecsomózza reumás ágaink

az összekapaszkodás reményét is elfújja a szél
kopasszá komorodik a táj
kinek fáj a magára maradt természet?

nem tisztázott körülmények között
kiirtott tisztás
a vegetáció végzete
biológiai hadjárat

kinek a kezébe jut a végrendelet
mi az üres borítékok üzenete
mi nem kerül el a figyelmet
mi lesz az előhívatlan negatívok sorsa
milyen kép marad meg
a távolbalátó homályos emlékezetén
milyen nyelven menthető át az ígéret...?

NÉMETH JÓZSEF: UTOLSÓ KÉP